

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 16, 2017

Nummer 16, 2017

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:2816](#) 20-06-2017

Cleaning Solutions B.V.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:5015](#) 08-06-2017

Employment Power

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:2070](#) 30-05-2017

Stichting Turkse Islamitisch Sociaal Cultureel Centrum Amsterdam-Noord

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:3768](#) 21-06-2017

Historische Auto Ren Club

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:4708](#) 24-05-2017

Stichting World Expo 2015

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2017:2530](#) 29-04-2017

Jeha Beheer

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:3273](#) 19-04-2017

Didam Investment Group Holding B.V.

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2017:27](#) 31-05-2017

Tamarind Hill Owners Foundation/de vennootschap naar het recht van Anguilla

RECHTSPRAAK

Historische Auto Ren Club

Een oud-bestuurder van de Historische Auto Ren Club vordert rectificatie en schadevergoeding op grond van onrechtmatigheid van de in 2012 door de vereniging genomen besluiten tot zijn ontslag en roeyement. De rechtbank oordeelt dat de bestuurder zijn klachtplicht (art. 6:89 BW) heeft geschonden door de termijn ex artikel 2:15 lid 5 BW te laten verlopen en daarom zijn recht heeft verwerkt om de OD-vordering in te stellen.

Eiser is in 2012 bij de algemene ledenvergadering ontslagen als bestuurder van de Historische Auto Ren Club ('HARC'). Volgens eiser heeft de HARC de deelnemers van de ALV een onjuiste voorstelling van zaken gegeven en hem daarmee als bestuurslid en ondernemer op valse gronden ontzet uit zijn functie, zonder hem het recht op verweer en verzet te bieden. In het onderhavige geding vordert hij publieke excuses, rehabilitatie en een schadevergoeding. HARC voert onder meer het verweer dat eiser niet binnen bekwame tijd heeft geklaagd en dus zijn klachtplicht ex artikel 6:89 BW heeft geschonden.

De rechtbank overweegt dat eiser destijds geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om zich door het bestuur te laten horen, hij zich evenmin heeft beroepen op nietigheid van de besluiten, en de vervaltermijn ex artikel 2:15 lid 5 BW al is verstreken. Verder stelt de rechtbank voorop dat de laatstgenoemde omstandigheid op zichzelf de mogelijkheid van een op onrechtmatige daad gebaseerde vordering, waarmee wordt opgekomen tegen deze besluiten, niet uitsluit (verwezen wordt naar het arrest van de Hoge Raad van 3 juni 2016, ECLI:NL:HR:2016:1061, OR Updates 2016-174), en dat artikel 6:89 BW van toepassing is op de vordering van eiser, een actie uit onrechtmatige daad die gebaseerd is op een gebrek in de prestatie van HARC, te weten de hem onwelgevallige besluiten. Volgens de rechtbank heeft eiser zich in zijn hoedanigheid van bestuurder/lid van HARC beroepen op de onrechtmatigheid van de besluiten, waardoor van hem verwacht mocht worden dat hij zijn bezwaren onverwijld duidelijk zou maken aan HARC. Aangezien vaststaat dat eiser direct is geïnformeerd over de besluiten in 2012 en 2013, maar hij pas heeft geklaagd bij HARC in 2016,

en niet is gebleken dat hij hier niet eerder voor in de gelegenheid was, wordt aangenomen dat hij zijn recht om deze vordering in te stellen heeft verwerkt ex artikel 6:89 BW.

De rechtbank wijst de vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 21-06-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:3768

Zaaknummer: 610645 / HA ZA 16-619

Rechters: A.J. van Rijen

Advocaten: T.P. Boer en J.M. van Raaijen

Wetsartikelen: 6:89 BW, 6:162 BW, 2:14 BW en 2:15 BW

RECHTSPRAAK

Cleaning Solutions B.V.

Vordering tot inzage in de administratie van de vennootschap op grond van artikel 2:212 BW. Het hof oordeelt dat de vordering enkel kan worden ingesteld door de aandeelhouders jegens de vennootschap en niet jegens aandeelhouders en bestuurders van de vennootschap.

Deze zaak ziet op gevorderde inzage in jaarstukken van een vennootschap over verschillende jaren. Appellant sub 2 ('A') is bestuurder van en houdt alle aandelen in appellant sub 1 ('X BV', samen 'appellanten'). Geïntimeerde sub 3 ('B') en geïntimeerde sub 4 ('C') houden alle aandelen in geïntimeerde sub 2 ('Y BV'). X BV en Y BV hebben begin 2007 samen geïntimeerde sub 1, Cleaning Solutions B.V. ('CS BV' samen: geïntimeerden) opgericht. CS BV is een bedrijf in de verkoop, reparatie en service van reinigingssystemen. Een jaar daarna heeft CS een managementovereenkomst gesloten met X en Y BV, waarin is opgenomen dat zij als bestuurder van CS BV zullen optreden en waarin een administratieplicht en de verplichting voor zowel X als Y BV is opgenomen om alle in rekening gebrachte kosten en verdere uitgaven die door haar zijn voldaan per kwartaal in rekening te brengen. Zowel A als B en C worden door de vennootschap tot manager benoemd. Eind 2012 is tussen partijen een conflict ontstaan. Uit de door het hof geciteerde notulen van de algemene vergadering blijkt dat X BV door de andere aandeelhouders is ontslagen als statutair bestuurder en dat hier een geschil over de door A (niet) uitgevoerde werkzaamheden en door A niet verantwoorde pinbetalingen aan ten grondslag ligt. In eerste aanleg hebben appellanten gevorderd geïntimeerden te veroordelen tot afgifte van de administratie en tot overname van de aandelen van X BV. In reconventie hebben geïntimeerden een verklaring voor recht omtrent onbehoorlijk bestuur door appellanten gevorderd, alsmede terugbetaling van verschillende bedragen. De rechtbank heeft vrijwel alle vorderingen in conventie afgewezen en in reconventie toegewezen.

De eerste grief van appellanten houdt in dat zij op grond van artikel 2:212 BW en de statuten van CS recht hebben op inzage in de administratie. Het hof oordeelt dat artikel 2:212 BW en de statuten een zorgplicht opleggen aan de vennootschap, zodat de vorderingen tegen de natuurlijke personen B en C niet worden toegewezen. Voorts oordeelt het hof dat er niet voldoende concrete feiten en omstandigheden zijn aangevoerd om de vordering tegen

bestuurder Y BV toe te kunnen wijzen, en dat A geen aandeelhouder is, waarmee de vordering niet door hem kan worden ingesteld. Vervolgens behandelt het hof de concrete stukken per vergaderjaar en komt tot het oordeel dat de eerste grief slaagt, voor zover het de inzage aan X BV betreft van stukken over drie specifieke jaren.

Het hof komt tot een gedeeltelijke vernietiging van het bestreden vonnis.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 20-06-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:2816

Zaaknummer: 200.173.172_01

Rechters: M.G.W.M. Stienissen, J.R. Sijmonsma en Th.C.M. Hendriks-Jasen

Advocaten: R.G.F. Lammers en G.G.W.G. van der Valk-van den Bosch

Wetsartikelen: 2:212 BW

RECHTSPRAAK

Employment Power

Verzoek tot heropening van de vereffening ex artikel 2:23c BW. Het hof wijst het verzoek toe, aangezien geïntimeerde het mogelijke bestaan van vorderingen voldoende aannemelijk heeft gemaakt, waarmee blijkt van een (potentiële) bate in de zin van artikel 2:23c BW.

In februari 2015 is geïntimeerde in dienst getreden van appellante ('Employment Power') als uitzendkracht. Employment Power exploiteerde een uitzendbureau en stond vanaf september 2014 ingeschreven in het handelsregister. Belanghebbende was bestuurder van Employment Power en enig aandeelhouder. Op 20 mei 2016 is in het handelsregister geregistreerd dat Employment Power met ingang van 16 mei 2016 is opgehouden te bestaan omdat geen bekende baten meer aanwezig zijn. Belanghebbende is aangewezen als bewaarder van de boeken en bescheiden van Employment Power als bedoeld in artikel 2:24 lid 1 BW. In eerste aanleg heeft geïntimeerde de Rechtbank Noord-Nederland verzocht de vereffening van Employment Power als bedoeld in artikel 2:23c BW met onmiddellijke ingang te heropenen omdat hij nog een loonvordering heeft op Employment Power. Geïntimeerde heeft belang bij de heropening van de vereffening zodat hij alsnog door middel van een gerechtelijke procedure zijn loonvordering in rechte geldend kan maken. De rechtbank heeft het verzoek van geïntimeerde toegewezen met benoeming van een vereffenaar.

Employment Power stelt in hoger beroep dat geïntimeerde niet alleen aannemelijk dient te maken dat hij een vordering heeft op Employment Power maar ook feiten en omstandigheden dient te stellen waaruit summierlijk blijkt van de aannemelijkheid van de aanwezigheid van één of meer baten.

Met Employment Power is het hof van oordeel dat het op de weg van geïntimeerde ligt om summierlijk aannemelijk te maken dat er baten zijn. Het hof overweegt dat geïntimeerde (binnen het summiere onderzoek zoals dat binnen deze procedure kan plaatsvinden) voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat mogelijk sprake is van vorderingen, zodat blijkt van een (potentiële) bate in de zin van artikel 2:23c BW. Het gaat dan om een niet door appellante betwiste vordering uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid wegens het bewust

onderbetalen van uitzendkrachten door belanghebbende, alsmede om paulianeuze rechtshandelingen waarbij alle activa van Employment Power zijn overgegaan naar een andere vennootschap van belanghebbende, zonder dat duidelijk is geworden tegen welke prijs en onder welke voorwaarden deze overdracht heeft plaatsgevonden. Het hof overweegt voorts dat uit de zinsnede van artikel 2:23c BW: *'nog een schuldeiser of gerechtigde tot het saldo opkomt of van het bestaan van een bate blijkt'*, valt af te leiden dat door het gebruik van het woord *'of'* sprake is van alternatieve voorwaarden en niet van cumulatieve voorwaarden. Omdat appellante het gestelde vorderingsrecht van geïntimeerde niet heeft betwist, kan heropening plaatsvinden.

Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 08-06-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:5015

Zaaknummer: 200.206.437/01

Rechters: I.F. Clement, I. Tubben en J.N. Bartels

Advocaten: C.J. van Dijk en G.P. Geelkerken

Wetsartikelen: 2:23c BW, 2:24 BW en 2:19 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Tamarind Hill Owners Foundation/de vennootschap naar het recht van Anguilla

Een vereniging van eigenaren vordert betaling van jaarlijkse bijdragen van een perceelseigenaar, die zich op het standpunt stelt dat deze bijdragen zodanig zijn verhoogd dat zij naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zijn, althans misbruik van bevoegdheid opleveren. Het Gerecht in Eerste Aanleg oordeelt dat de aangevoerde argumentatie thuishoort in een procedure op grond van Boek 2 en dat deze onvoldoende is om het beroep op artikel 6:248 BW te kunnen toewijzen.

Tamarind Hill Owners Foundation ("THOF") is een stichting die is opgericht met als doel de leefomgeving in het gebied Tamarind Hill te onderhouden en te verbeteren.

In het onderhavige geding vordert zij van gedaagde, een perceelseigenaar, betaling van ongeveer \$ 5000 uit hoofde van de door de eigenaren verschuldigde jaarlijkse bijdrage. Gedaagde heeft ter verweer aangevoerd dat de jaarlijkse bijdragen zodanig zijn verhoogd dat deze naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid kennelijk onaanvaardbaar zijn en dat zij dus niet gehouden is deze te betalen, althans dat THOF haar bevoegdheden tot vaststelling van de tarieven zodanig heeft uitgeoefend dat sprake is van misbruik van bevoegdheid.

Het Gerecht in Eerste Aanleg overweegt dat uit de stukken blijkt dat gedaagde niet tegen de in 2008 en 2014 doorgevoerde verhogingen heeft geprotesteerd toen hierover werd gecommuniceerd in 2008, en evenmin vernietiging van de desbetreffende besluiten heeft gevorderd. Hoewel het niet gebruikmaken van de 'Boek 2-weg' volgens het Gerecht niet uitsluit dat gedaagde een beroep kan doen op artikel 6:248 BW, omdat de redelijkheid en billijkheid van Boek 2 ziet op rechtsgeldigheid van besluiten van een rechtspersoon en Boek 6 ziet op de rechtsgevolgen van het besluit, oordeelt het Gerecht dat hetgeen gedaagde heeft aangevoerd – dat er niet is overlegd over de tarieven en dat het beleid onredelijk is ten opzichte van bepaalde perceeleigenaren – thuishoort in een procedure op grond van Boek 2 en

onvoldoende is om het beroep op artikel 6:248 BW te kunnen toewijzen.

Het Gerecht wijst de vorderingen toe.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 31-05-2017

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2017:27

Zaaknummer: AR 2015/139

Rechters: A.J.J. van Rijen

Advocaten: C.H.J. Merx en R.M. Stomp

Wetsartikelen: 2:50 BW, 2:21 BW en 6:248 BW

RECHTSPRAAK

Stichting Turkse Islamitisch Sociaal Cultureel Centrum Amsterdam-Noord

Verzoek tot statutenwijziging van de Stichting Turkse Islamitisch Sociaal Cultureel Centrum Amsterdam-Noord. Het hof oordeelt dat de statuten van de stichting voor verschillende en tegenstrijdige uitleg vatbaar zijn en dat deze onduidelijkheid niet een gevolg is dat bij de oprichting redelijkerwijs gewild kan zijn.

De Stichting Turkse Islamitisch Sociaal Cultureel Centrum Amsterdam-Noord ('de Stichting') heeft de rechtbank op grond van artikel 2:294 lid 1 BW verzocht haar statuten te wijzigen. De statuten van de Stichting bepalen dat de leden van het bestuur worden benoemd door het bestuur van de Stichting Sociaal Cultureel Islamitisch Centrum ('SSCIC'). Het bestuur van SSCIC heeft ingestemd met het besluit van het bestuur van de Stichting om haar statuten te wijzigen. Aan haar verzoek legt de Stichting ten grondslag dat zij bij haar oprichting een lokale afdeling was van SSCIC, dat de lokale afdelingen inmiddels onafhankelijker opereren en dat het daarom nodig is dat zij haar eigen bestuur kan benoemen. De Stichting voert verder aan dat haar huidige statuten niet of onvoldoende duidelijk bepalen wie bevoegd is nieuwe bestuursleden te benoemen. Deze onduidelijkheid is ongewenst, kan tot het aanvechten van benoemingen en andere bestuursbesluiten leiden en de Stichting daardoor lam leggen, wat bij de oprichting redelijkerwijs niet kan zijn gewild. De rechtbank heeft het verzoek van de stichting afgewezen omdat onvoldoende is toegelicht dat ongewijzigde handhaving van de statuten ertoe zou leiden dat de Stichting niet haar eigen bestuur kan benoemen.

Het hof is met de Stichting van oordeel dat de huidige tekst van de statuten voor verschillende, tegenstrijdige, wijzen van uitleg vatbaar is. Deze onduidelijkheid, en de mogelijk daaruit voortvloeiende problematiek, is volgens het hof niet een gevolg dat bij de oprichting redelijkerwijs kan zijn gewild. Daarbij komt dat SSCIC thans reeds tientallen jaren inactief is. De Stichting verzoekt in dit hoger beroep primair haar bestuur de bevoegdheid te geven de statuten te wijzigen. Het hof kan ingevolge artikel 2:294 BW een dergelijke bevoegdheid evenwel niet aan het bestuur geven en dient zelf de statuten te wijzigen.

Het hof vernietigt de bestreden beschikking en wijst het verzoek toe.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-05-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:2070

Zaaknummer: 200.201.761/01

Rechters: W.H.F.M. Cortenraad, D. Kingma en G.C. Boot

Advocaten: M. Dekker

Wetsartikelen: 2:294 BW

RECHTSPRAAK

Stichting World Expo 2015

De opdrachtnemer/realisator van het Nederlands Paviljoen op de World Expo Milan 2015 vordert betaling van nog openstaande facturen (ten bedrage van bijna € 3 miljoen) van (oud-)leden van het bestuur en de raad van toezicht van de opdrachtgever. De rechtbank oordeelt dat, hoewel de bestuurders en toezichthouders achteraf verweten kan worden te optimistisch te zijn geweest respectievelijk dat zij niet eerder de financiële problemen hebben onderkend, hen geen persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt.

In 2014 zijn de Stichting World Expo Rotterdam 2025 ('Stichting 2025') en de Stichting World Expo Milaan 2015 ('SWEM') opgericht. Stichting 2025 wordt vanaf de oprichting bestuurd door H; SWEM door A (en later door J). Eiseres heeft in 2015 een offerte aan SWEM gezonden voor de realisatie van een Nederlands Paviljoen op de World Expo Milaan. Kort daarna heeft zij met SWEM een overeenkomst van opdracht gesloten. SWEM betaalt daarom slechts een gedeelte van het gefactureerde bedrag van bijna € 4 miljoen. Daarop volgen diverse aanmaningen, wordt SWEM bij verstek veroordeeld tot betaling van het openstaande bedrag en vinden diverse gesprekken plaats tussen SWEM en eiseres, leidend tot een zogenoemd Herenakkoord dat onder meer inhield dat een (groot) deel van de vorderingen van eiseres zou worden voldaan. Uiteindelijk is SWEM in 2016 in staat van faillissement verklaard. In dit geschil vordert eiseres hoofdelijke veroordeling van gedaagden (A, H, J, de leden van de raad van toezicht van SWEM ('RvT') en Stichting 2025) tot betaling van de openstaande facturen. Zij grondt haar vorderingen jegens Stichting 2025 op wanprestatie en jegens de overige gedaagden op onrechtmatige daad.

Beoordeling aansprakelijkheid A (bestuurder SWEM)

De rechtbank oordeelt dat de vordering tegen A afgewezen dient te worden, omdat op het moment dat A (als bestuurder van SWEM) verbintenissen met eiseres aanging, er nog geen zekerheid bestond over de vraag of SWEM daadwerkelijk de financiële middelen zou kunnen

verwerven die benodigd waren om haar verplichtingen jegens eiseres na te komen, en dit gegeven bekend was bij eiseres. Hoewel achteraf kan worden vastgesteld dat A te optimistisch is geweest over de begroting, brengt dit geen aansprakelijkheid met zich mee, aldus de rechtbank. De rechtbank overweegt verder dat ten tijde van het aangaan van verbintenissen met eiseres niet objectief voorzienbaar was dat eiseres schade zou lijden indien uiteindelijk zou blijken dat de begroting niet volledig sluitend kon worden gemaakt.

B beoordeling aansprakelijkheid J (opvolgende bestuurder SWEM)

Ook de vordering tegen J moet volgens de rechtbank worden afgewezen. In de destijds bestaande situatie bood de totstandkoming van het Herenakkoord eiseres de kans dat een zo groot mogelijk deel van haar vordering op SWEM alsnog (door derden) werd voldaan, zodat niet valt in te zien waarom eiseres van mening is dat J onrechtmatig jegens haar handelde door in te stemmen met de uitgangspunten van het Herenakkoord, aldus de rechtbank.

Beoordeling aansprakelijkheid leden van de RvT

De vorderingen tegen de leden van de RvT worden eveneens afgewezen, omdat eiseres volgens de rechtbank geen feiten of omstandigheden heeft gesteld die meebrengen dat één of meer van die leden ter zake van de benadeling van eiseres persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. De rechtbank overweegt dat achteraf geconstateerd kan worden dat de RvT pas in een laat stadium heeft onderkend dat er ernstige problemen waren met de in de begroting opgenomen inkomsten uit sponsorbijdragen, maar dat de RvT zijn toezichthoudende taak naar behoren heeft uitgeoefend door de nodige maatregelen te treffen nadat het vermoeden was gerezen dat de opgestelde begroting een onjuist beeld gaf.

De rechtbank wijst alle vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 24-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:4708

Zaaknummer: C/10/501163 / HA ZA 16-453

Rechters: C. Bouwman, C.M.E. van der Hoeven en G.C. de Heer

Advocaten: B. Poort en W.A.M. Rupert

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Jeha Beheer

Vordering tegen (indirect) bestuurders wegens het niet terugbetalen van een geldlening op grond van onrechtmatige daad. De rechtbank oordeelt dat niet kan worden bewezen dat de bestuurders bij het aangaan van de overeenkomst van geldlening wisten dat de vennootschap niet kon nakomen, noch dat zij later hebben bewerkstelligd dat de vennootschap haar verplichtingen niet nakwam, en dat geen sprake is van selectieve betaling aangezien de betalingen zijn verricht als onderdeel van een reddingsplan.

Gedaagde sub 2 ('Y') is enig aandeelhouder en bestuurder van gedaagde sub 1 ('X BV'). X is de bestuurder van Jeha Beheer. Tussen Jeha Beheer en eisers A en B is een overeenkomst tot geldlening gesloten in 2012. Jeha Beheer was voor de levering van het pand een bedrag verschuldigd ter hoogte van de lening. Jeha Beheer heeft aan eisers een tweede hypotheekrecht en een tweede pandrecht verstrekt. Op 1 december 2015 is Jeha Beheer failliet verklaard. Het merendeel van de lening is niet terugbetaald. Eisers vorderen veroordeling (via art. 2:11 BW) van (indirect) bestuurders X en Y tot betaling van de resterende geldlening en voeren daartoe drie gronden aan: (i) schending van de Beklamel-norm, (ii) frustratie van betaling en verhaal en (iii) selectieve betaling.

De rechtbank oordeelt allereerst dat X en Y geen persoonlijk ernstig verwijt kan worden gemaakt van het sluiten van de geldleningsovereenkomst in 2012. De rechtbank wijst het beroep op de jaarrekening van 2012 door eisers af omdat deze ruim na het toetsingsmoment is opgemaakt. Tevens betekent het feit dat de bank destijds niet de gehele koopsom wilde financieren volgens de rechtbank niet dat de bank twijfelde aan de terugverdien capaciteit van Jeha Beheer. Wetenschap van het niet kunnen betalen van Jeha Beheer was in 2012 niet aanwezig: eisers hebben onvoldoende aangevoerd dat de verliezen over 2011 dusdanig ernstig waren dat de bank had moeten afzien van de geldleningsovereenkomst, en bovendien was de geldleningsovereenkomst een verplichting die voortvloeide uit een overeenkomst uit 2008, aldus de rechtbank.

Ten aanzien van de tweede grond oordeelt de rechtbank dat X en Y ook hiervan geen ernstig verwijt kan worden gemaakt. Aangezien in de overeenkomst was opgenomen dat de schuld pas opeisbaar was na drie jaar en de rente wel werd betaald, kan daaruit niet worden opgemaakt dat de lening eerder al afgelost moest gaan worden. Ook aansprakelijkheid op de derde grond, de selectieve betaling, wordt afgewezen. Eisers wijzen op een dividenduitkering door Jeha Beheer aan haar aandeelhouders in 2013 en het ontvangen van een brandverzekeringssuitkering in 2014. De lening werd echter pas in februari 2015 opeisbaar. Andere betalingen zijn verricht met het doel de onderneming via een reddingsplan voort te zetten, hetgeen nog niet leidt tot onrechtmatig handelen.

De rechtbank wijst de vordering af.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 29-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2017:2530

Zaaknummer: C/08/189333 / HA ZA 16-325

Rechters: W.F. Boele

Advocaten: H.J. Meijer en M.P.A. Bos

Wetsartikelen: 6:162 BW en 2:11 BW

RECHTSPRAAK

Didam Investment Group Holding B.V.

Een bestuurder-aandeelhouder verstrekt een volmacht aan een gevolmachtigde, die de bestuurstaken volledig uitvoert en een algemene vergadering uitschrijft om de medebestuurder-aandeelhouder te ontslaan. De voorzieningenrechter acht dat onrechtmatig en in strijd met artikel 2:8 BW.

Eiseres ('KHB') en gedaagde sub 1 ('A') bezitten ieder 33,33 procent van de aandelen in Didam Investment Group Holding B.V. ('DIGH') en vormen samen het bestuur van DIGH. Op enig moment verstrekt X, bestuurder van A, een volmacht aan Y om 'voor en namens A rechtshandelingen, waaronder begrepen maar niet beperkt tot het stemmen als aandeelhouder in het kapitaal en op de aandeelhoudersvergaderingen van DIGH te verrichten'. Op grond van de volmacht heeft Y vervolgens meerdere aandeelhoudersvergaderingen van DIGH uitgeschreven, terwijl het bijeenroepen van de algemene vergadering bij uitstek een bestuurstaak betreft. Voorts heeft Y onder meer onjuiste informatie ter in- en uitschrijving doorgegeven aan de Kamer van Koophandel, geprobeerd de vestigingsplaats van DIGH aan te passen en brieven aan de bank van DIGH verstuurd met het verzoek om nieuwe pasjes uit te geven. KHB stelt zich op het standpunt dat de huidige situatie niet voldoet aan artikel 2:8 BW, althans dat het onrechtmatig jegens KHB is om haar te belasten met deze onberekenbare gevolmachtigde. In dat kader vordert KHB dat X niet langer als gevolmachtigde betrokken is bij DIGH en/of T&P Holding, alsook dat gedaagden wordt verboden om uitvoering of vervolgt te geven aan aandeelhoudersbesluiten en -acties.

De voorzieningenrechter stelt voorop dat het spoedeisend belang in voldoende mate voortvloeit uit de stellingen van eiseres en overweegt dat KHB binnen DIGH wordt geconfronteerd met een beleidsbepaler (Y), die zijn bevoegdheid enkel aan een volmacht van A ontleent, en bovendien zijn bevoegdheden op een zodanige wijze gebruikt, dat in deze geen enkel geval enige basis in wet en/of statuten kan vinden. Het verlenen van de volmacht door A is volgens de voorzieningenrechter in strijd met de norm van artikel 2:8 BW, terwijl het handelen van Y daarmee onrechtmatig is jegens KHB. De voorzieningenrechter concludeert dat A – met het tolereren van het Y's gedrag – in strijd met de norm van artikel 2:8 BW handelt

tegenover KHB en dat X onrechtmatig handelt tegenover KHB.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 19-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:3273

Zaaknummer: C/05/319231 / KG ZA 17-163

Rechters: J.D.A. den Tonkelaar

Advocaten: P.J.A. Plattel en M.A.J. Kemps

Wetsartikelen: 2:8 BW en 6:162 BW